

kirkelige Begravelser særlig har rettet sig mod Ligtaler, udtrykkeligt udtalt (jfr. D. L. 2—10—1), at ingen Ligtale maa holdes imod de Nærmestes Ønske. Endelig har man, da Ønsket om borgerlig Begravelse undertiden alene er begrundet i Uvilje mod den bestemte Præst, som efter de gældende Regler har at forrette Begravelsen, foreslaaet en Bestemmelse om Valgfrihed i saa Henseende. Naar der her tales om „fast ansatte“ Præster, er dette sket, fordi Udvalget har ment, at denne Valgfrihed dog ikke maa kunne benyttes til saadanne forstyrrende Indgreb i Forholdet mellem Præsten og hans Medhjælpere, som vilde kunne fremkomme, dersom Begæringer om en Begravelses Foretagelse ved en personel Kapellan eller Medhjælper hos vedkommende Sognepræst eller hos en udensogns Præst skulde tages til Følge. I Forbindelse med Bestemmelsen om, at Tale ikke maa holdes imod de Nærmestes Ønske, har man foreslaaet som naturligt Supplement hertil at udtale, at Præsterne ikke ere pligtige at tale ved Begravelser, jfr. D. L. 2—10—1.

I Forslagets §§ 2—4 følge dernæst Bestemmelserne om borgerlige Begravelser Foretagelse. Medens L. 13. Februar 1903 § 1 udkræver lagttagelse af Testamentsformerne, for at Ønsket om borgerlig Begravelse kan tages til Følge, har Udvalget (§ 2, 1ste Stk.) forment, at ethvert vidnefast udtalt Ønske i saa Henseende maatte være tilstrækkeligt. Og i Stedet for nysnævnte Lovbuds Forskrifter om Aldersbetingelser foreslaas (§ 7, 2det Stk.) 15 Aars Alderen som den her afgørende, idet man har ment, at Opnaaelse af 15 Aars Alderen overhovedet vil være det passende Tidspunkt for Indtrædelsen af Myndighed i kirkelig Henseende. Hovedbestemmelsen om borgerlige Begravelser følger derefter i § 3, som foreslaar, at al passende Højtidelighed tillades ved borgerlige Begravelser paa Folkekirkens Kirkegaarde og i dens Begravelseskapeller, dog at Intet maa siges eller foretages, som strider imod den Sømmelighed og Orden, der bør iagttages paa Kirkegaarde, og det Hensyn, der skyldes Folkekirken (jfr. kgl. Anordn. 22. Januar 1897 § 5). Man har fundet det rigtig hertil at føje Bestemmelse om, at der ikke maa synges andet end Salmer, der findes optagne i Folkekirkens Salmehøger, medmindre Sognepræsten giver Tilladelse hertil, ligesom der ikke maa bruges andre særlige Cereemonier end Jordspaaastelse med den sædvanlige Formel. Til § 3 slutter sig § 4 med den fra L. 13. Februar 1903 § 3 hentede Bestemmelse om Ansvar for, at alt foregaar sømmeligt og med Orden, samt § 5, der svarer til kgl. Anordn. 22. Januar 1897 § 7.

I Erkendelse af, at der ved Begravelser, som forrettes paa Folkekirkens Kirkegaarde af andre Trossamfunds Præster, maa indrømmes samme Frihed som ved borgerlige Begravelser, foreslaas det i § 6, at Bestemmelserne om disse i Forslagets §§ 3—5 skulle være anvendelige paa hine. Bestemmelserne i kgl. Anordn. 22. Januar 1897 §§ 2 og 3 om Trossamfunds Adgang til at erholde Approbation paa Begravelsesritualer, har man ikke fundet nogen Anledning til at forandre. Til § 6 slutter sig Bestemmelsen i 2det Stykke af den tidligere omtalte § 7 om, at Trossamfund udenfor Folkekirken kunne anlægge egne Kirkegaarde eller Begravelsespladser og, hvor Forholdene tilstede det, faa en Del af en folkekirkelig Kirkegaard overladt til særlig Brug.

Hvad angaar Kløkkeringning ved Begravelser, har man ment, at det i Almindelighed vilde være et unødigt Omsvøb at skulle indhente Biskoppens Afgørelse af, om denne kan finde Sted ved Dissenters Begravelser, jfr. kgl. Anordn. 27. Januar 1897 § 6, og Udvalget har i § 8 i Samklang med de ovenanførte ledende Betragtninger foreslaaet, at Begæring herom i Almindelighed bliver at tage til Følge, naar den Afdøde ved Daaben er optaget i de Kristnes Samfund, medmindre særlige Grunde kunne findes at tale derimod.

Slutningsbestemmelsen i § 9 er optagen efter Forslag fra Færøernes Repræsentant i Udvalget.

København, den 15. November 1905.

Skat Rørdam.